

vyr. ř. nelze z e m ě d ě l s k é vyrovnací řízení zahájit, byl-li v posledních šesti měsících před podáním návrhu na dlužníkovu jmění prohlášen konkurs nebo zahájeno na jeho návrh v y r o v n a c í ř í z e n í, není ovšem úplně jasný. Z e m ě d ě l s k é vyrovnací řízení je pro dlužníka výhodnější, než vyrovnací řízení obecné, takže nelze v uvedeném předpisu beze všeho ztotožňovati pojem »vyrovnací řízení« s pojmem »z e m ě d ě l s k é vyrovnací řízení«. Avšak s druhé strany nelze k výkladu tohoto předpisu užití ustanovení § 3 uved. vlád. nař. a takto dovozovati platnost původního předpisu § 4 č. 3 vyr. ř. i pro obor zemědělského vyrovnacího řízení, neboť právě § 6, odst. 1, uved. vlád. nař. výslovně vylučuje jeho platnost pro zemědělské vyrovnací řízení tím, že jeho ustanovení zmírňuje.

Z uvedených důvodů a v úvaze, že při prodloužení doby k podání návrhů na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení přes původní časovou mez (30. září 1936), jímž byl teprve umožněn opětovný návrh na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení, nebylo zároveň výslovně vyloučeno zahájení nového zemědělského vyrovnacího řízení i na základě takového opětovného návrhu, má nejvyšší soud za to, že předchozí zahájení zemědělského vyr. řízení je ve smyslu § 6, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. na překážku zahájení nového zemědělského vyrovnacího řízení j e n t e h d y, bylo-li ono předešlé řízení zahájeno v posledních šesti měsících.

V napadeném usnesení bylo mimo to uvedeno, že by vyrovnací dlužník podle zprávy vyrovnacího správce, doplněné při vyrovnacím roku dne 11. prosince 1937, s o t v a b y l s t o, aby dodržel nabídnuté vyrovnání, ježto jeho zemědělský podnik není ve stavu normálním, s jakým vyrovnací správce při výpočtu čistého výnosu hospodářství počítal, zejména není-li tu živého inventáře 6 kusů dobytka a není-li jistoty, jakým způsobem si jej zjedná, kdyby jeho příbuzní pouhý slib pomoci jemu nesplnili. Tím rekursní soud zřejmě naznačuje, že by tu byl i předposlední důvod podle § 65 č. 5 vyr. ř. k zastavení zemědělského vyrovnacího řízení. Leč neprávem, neboť důvod ten tkví pouze v procesní ekonomii, takže zastavení vyrovnacího řízení by bylo marné. Ale z takové jistoty napadené usnesení ani nevychází. Ostatně by nebylo ani vhodné vyrovnací řízení, jež dospělo až k hlasování o vyrovnání, z tohoto důvodu zastavit.

Bylo proto obnoviti usnesení prvního soudu, jež je v podstatě správné.

Čís. 16829.

Vlastník pozemku neupraveného pro chůzi, přes nějž si jen obecenstvo vyšlapalo cestu, není povinen udržovati takovou cestu ve stavu bezpečném pro chodce a posypávati ji při náledí.

Totéž platí o pozemcích, jež jsou v soukromém vlastnictví obce. Zavínění obce s hlediska soukromého práva není ani v tom, že nezamezila vhodnými opatřeními obecnstvu užívání takové cesty.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, Rv II 729/36.)

Žalobní nárok na náhradu škody vyvozované proti obci z úrazu, který žalobkyně utrpěla na cestě vedoucí přes soukromý pozemek žalované obce, neuznaly soudy všech tří stolic důvodem po právu, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Jest zjištěno, že v době žalobkynina úrazu byl pozemek, na němž se stal úraz, soukromým majetkem žalované obce, že prostor za plotem byl pouhý neupravený terén, na nějž byl navážen materiál z haldy, a že nějaká cesta nebo chodník tam nebyl. Z těchto zjištěných skutečností správně vyvodily nižší soudy, že žalovaná obec nebyla povinna udržovati prostor za plotem sadu ve stavu bezpečném pro chodce a při náledí jej posypávati, i když tu lidé chodili. Nelzeť obci jako soukromé vlastníci pozemku ukládati s hlediska soukromého práva větší povinnost nežli jinému soukromému vlastníku pozemku. Předpisy soukromého práva však není možno odůvodniti povinnost vlastníka pozemku, přes nějž si obecnstvo vyšlapalo cestu, aby takovouto cestu udržoval ve stavu bezpečném pro chodce a aby ji při náledí posypával. Kdo užívá takové cesty, činí tak na vlastní nebezpečí.

Zavínění žalované obce s hlediska soukromého práva nelze viděti ani v tom, že nezamezila vhodnými opatřeními, aby obecnstvu bylo zabráněno užívati oné cesty. Nelzeť ani tuto povinnost ukládati vlastníku soukromého pozemku, přes nějž obecnstvo svémocně chodí.

Čís. 16830.

Ujednání mezi advokátem a jeho klientem, že klient uznává palmární pohledávku v určité výši, že však zaplacením určité nižší částky bude celá palmární pohledávka vyrovnána pod podmínkou, že klient bude považovati advokáta nadále právním zastupováním ve všech svých právních záležitostech, přiči se dobrým mravům (§ 879, odst. 1, obč. zák.). Z takového ujednání nelze žalovati klienta, lze se však domáhati zaplacení palmární pohledávky na podkladě původního právního poměru.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, Rv II 465/37.)

Srov. rozh. č. 10626 Sb. n. s.